

CAsparus Villingæ Sueuorum natus, anno circiter 1477. Is cum in patria prima literarū fundamēta iecisset, ad Etonis monasterium peruenit, & ibidem pietati & literis operā dedit. In eo loco cum latere cuperet, præter expectationē anno 1524 Mauri monasterij haud procul Tabernis Alfatia abbas eligitur. Monasterium illud anno 583 inchoatum, Childebertus rex Francorū plurimum auxit, atq; Marcham Aquileiensem Leopardo primo abbati, pro salute (ut uerbis in Diplomate antiquissimo lectis utar) animæ suæ ac regni stabilitate, ad cōstruendum in ea Ecclesiam, in honorem beati Martini, iure proprietario cōtradidit, quod postmodū Theodoricus filius prædicti regis ad petitionem D. Mauri abbatis autoritate regia confirmauit. Ludouicus deinde Pius Imperator, anno 828, Celso abbate existente, alia bona adiecit, & quædā priuilegia monasterio cōcessit. Ergo Casparus eā Abbatia ordine suscepti, & omnia cōmodè disponere statuit. Verum in ipso statim administrationis exordio, procellarum instar, rusticorū furores eum exceperunt, qui ipsum æquas cōditiones offerentem expulerūt, & monasterium destruxerunt, quæ quidem patienter tulit, et feliciorē occasionem expectauit. Cum autem seditiosi puniti, & pax Germaniæ restituta esset, ipse rediit, & pro captiuis hinc inde intercessit. Monasterium deinde ædificijs reparauit, atq; paulatim sua frugalitate es alienum soluit. Cum finitimis etiam pacem coluit, & de omnibus bene mereri exoptauit. Is tandem anno 1557 iam quasi octogenarius obiit, & in suo monasterio sepultus quiescit. Casp.

Brutch. de monasterijs Germaniæ.